

Hovedet — vore undergivne, at de ikke skulle benytte den Udvej? Det er den socialdemokratiske og radikale Presse, der idelig og idelig fortælle, at det ikke nytter, at de klage, de komme ikke til deres Ret. Straffeloven har imidlertid gjort, hvad den kunde i saa Henseende. Den sætter Straf for den foresatte, der gør Forsøg paa at hindre en Klage eller ikke fremmer den. Mere kan Straffeloven ikke gøre. Lær de unge Mennesker: Hver Gang nogen har gjort Uret mod jer, saa klag! Hvorfor skulde det ikke virke i det militære Liv, det virker jo dog i det borgerlige Liv? (Sabroe: Saa faa de Straf!) Jeg kan sige til det ærede Medlem, at jeg har den Erfaring, som han ikke har, og jeg har utallige Gange været i det Tilfælde at maatte straffe netop i Henhold til Klager. Altsaa, det var en Udvej. Men eet maa man være enig om, at hvad der end sker, har man ikke Lov til at tage sig selv til Rette, for hvis man tillader det, ophører al Disciplin, og Hæren forvandles til en Horde.

Jeg kommer nu til selve Fremstillingen af Affæren. Der var altsaa Øvelse af de 100 Mand, som ere holdt tilbage, efter at de 6 Maaneder Tjeneste var endt. Dette Øvelseskompagni beder om Søndagen om Nattegn, det vil sige, Tilladelse til at blive ude efter Retraiten. Tilladelsen bliver nægtet, og saa enes man om at blive ude alligevel, og ikke nok dermed, men man udstiller Poster for at forhindre de enkelte, der vilde gaa tilbage til Kasernen for ikke at blive straffede, i at komme ind. Jeg skønner ikke rettere, end at her er der Tale om Mytteri, men jeg beder de Herrer om at vente, til min Fremstilling er endt. Jeg har nemlig i Dag set, at „Social-Demokraten“ har talt om, hvorledes jeg i Dag vilde sige, at det er en stor Fejl, at de Mennesker i Odense ikke ere blevne idømte Tugthus. At jeg ser paa denne Sag saaledes, at der er begaaet en Forseelse og det af en alvorlig Art, er ingen i Tvivl om, og jeg kan forsikre de Herrer, at naar den Slags Ting ske, er der intetsteds, de gøre et pinligere Indtryk end netop i Hæren, fordi man desværre kun altfor godt ved, at saadanne isolerede Tilfælde, der skyldes en enkelts Fejl eller Misgreb, straks kastes over paa

Hæren. Det er sket før, og det er ogsaa sket ved denne Lejlighed.

Nu tænkte man: Hvorledes vil denne Sag blive afgjort? Og saa forbavsedes man ved pludselig at se noget, man aldrig før havde set. Regimentschefen — det vil sige den midlertidige Regimentschef —, der som saadan fungerer som Jurisdiktionschef, offentliggør i Dagspressen, hvorledes han har behandlet denne Sag. Den Slags Bekendtgørelser har man ikke været vant til — maaske en ny Æra! Men lad os se, hvad han fortæller. Han siger, at man ved Krigsforhøret og paa anden Maade — hvad der skal forstaaes ved dette „paa anden Maade“, ved jeg ikke, og det skulde man gerne vide lidt om — er kommen til Overbevisningen om, at Mandskabets alvorlige Forseelse ikke skyldes nogen egentlig oprørsk Hensigt, men kun en viddreven Letsindighed og Mangel paa Forstaaelse af, hvilke Følger deres Adfærd kunde have for deres hele Fremtid og Velfærd. Hvis det havde været Rekrutter eller Folk, som kun havde været til Tjeneste i kort Tid, kunde der deri ligge et undskyldende Moment, men i dette Tilfælde er der Tale om Folk, der have været 8 Maaneder til Tjeneste — de Herrer have ment, at 6 Maaneder allerede vare for lang Tid —, og hvis det er sandt, at de Mennesker ikke have faaet indprentet Lydighedspligten og indprentet, hvilke Følger det har at være ulydig, er der af den midlertidige Regimentschef fremsat den haardeste Anklage, der kan fremsættes, mod den Bataillon, ved hvilken det paagældende Mandskab er uddannet. Da han saa har sagt dette, siger han, at i Betragtning af dette undskyldende Moment, og i Betragtning af, at Folkene i øvrigt have opført sig veldisciplineret, bestemmer han som Straf, at de ikke faa Nattegn i Løbet af en Maaned. Men saa tilføjer han, at for saa vidt de i Fremtiden gøre sig skyldige i graverende Forseelser, vil denne Sag blive dragen frem igen, og de ville blive straffede fuldt ud efter Lov. Med Hensyn til den sidste Bemærkning skal jeg udtale, at jeg er i stor Tvivl om, hvorvidt Regimentschefen har Ret heri. Naar Sagen er afgjort, er den afgjort og kan ikke drages frem paa ny.